

REJSEBREV FRA ITALIEN - 2016.

Af Jens Rostgaard Gjerløv.

Grimaldi Superiore - Lazise (Gardasøen).

Så er det blevet søndag og vi er kommet til Italien.

Nærmere betegnet Grimaldi Superiore, som ligger tæt på grænsen mellem Frankrig og Italien.

Byen ligger så tæt på grænsen, at vores mobiltelefoner ikke kan finde ud af, om vi er i Frankrig eller Italien. Hele tiden bliver vi tæppebombet med velkomstbeskeder fra både Frankrig og Italien.

Her skal vi bo i en lille, men hyggelig studielejlighed. Den ligger i små 200 meters højde, med en pragtfuld udsigt ud over Middelhavet og bugten ved Menton.

Grimaldi Superiore ligger faktisk på en blind vej, som er utrolig smal og med mange porte, som forbinder husene på begge sider af vejen. Andre steder ligger husene helt ud til kanten af vejen og disse ting tilsammen, gør, at parkering er en - til tider - temmelig stor udfordring. Ikke bare for os, men for næsten alle som bor her oppe. Men stedet er meget smukt og over alt er der bourgonvilla'er langs klippesiderne.

Mandagen bruger vi til ren afslapning - næsten. Vi er lige et lille smut inde i Menton, hvor der handles lidt ind, bilen bliver tanket og vi orienterer os om, hvordan vi kommer til stranden.

Hvad vi manglede af varme på Medoc halvøen, fik vi rigeligt af da vi kom til Provence og her i Italien, mangler der så absolut heller ikke varme.

I dag, tirsdag, viser termometret 34°C - det kan vi vist ikke klage over. Vi kommer lidt for sent op til at begive os ud på en spadseretur i bjergene, så vi beslutter os for at køre en tur til Sanremo i stedet. Vi tager kystvejen dertil, som er meget flot og selv om den er meget trafikeret, er det en oplevelse.

Bilen bliver parkeret og så er der dømt spadseretur gennem byens flotte og imponerende gågade. Lige inden vi kommer til gågaden, kommer vi forbi byens berømte og flotte casino. Og så følger den kendte og berømte gågade Corso Giacomo Matteotti som er meget flot, det må indrømmes.

Det bliver selvfølgelig til en tur frem og tilbage gennem gågaden. Der bliver også handlet lidt tøj og sidst, men ikke mindst, skal tørsten jo også slukkes. Det sker med et dejligt glas koldt fadøl for enden af gågaden, på Café Renaissance, hvor der er rig mulighed for at sidde og følge med i menneskemylderet på torvepladsen..

Det er en rigtig god oplevelse og derefter går turen tilbage til Grimaldi Superiore og frokost. Da frokosten er nydt, er det om at komme til stranden. Det er temmelig varmt og vi skynder os til stranden inde i Menton, hvor eftermiddagen bliver brugt på at bade og slappe af.

Aftenen tilbringes på altanen, hvor vi sidder og nyder udsigten ud over bugten med Mentons aftenlys i det fjerne.

I dag vil vi prøve at gå op til Mortola Superiore, vel at mærke ad bjergstien, som vi har en vejledning til. Mortola Superiore ligger ikke så forfærdeligt langt fra Grimaldi Superiore i luftlinje, men af "the donkey trail" (æselstien) - som én af beboerne langs stien kalder den - er der omkring 2,5 kilometer og en del af stien går pænt opad. Faktisk bevæger vi os fra ca. 190 meters højde til 345 meters højde. Så er der sikkert nogle der vil sige, at det er ikke ret meget. Dét er også rigtigt. Men, spørgsmålet er, *hvordan* det går opad...!

Stien udgår her fra Grimaldi Superiore og turen skal ifølge vores oplysninger, ikke tage mere end omkring en halv time.

Vi har en beskrivelse af turen og i begyndelse går det også godt nok. Men så går det alligevel galt. På et tidspunkt, da stien begynder at gå ned ad, er vi sikre på at vi er gået forkert og føler for at vende om. Vi er på det tidspunkt nået til en lille gård med en mimoselund omkring huset. Virkelig et smukt syn.

Under vejs går vi forbi et hus, hvor jeg lægger mærke til, at der tilsyneladende sidder én eller flere personer uden for.

Vi synes ellers - og fornemmer - at vi befinder os ude i midten af ingenting, men vi beslutter os for at gå tilbage og spørge om vej hos dem.

Det er lidt spændende.....hvem møder vi.....og hvilke mennesker bor så afsides og afsondret....?

Det viser sig, at være en venlig yngre mand, som beredvilligt fortæller os, at vi er gået forkert og vi skal gå et stykke tilbage ad "the donkey trail" og så dreje til venstre, når vi når et bestemt punkt.

Tilbage går det så og vi når stedet, hvor vi skal til venstre. Og ganske rigtigt, nu kan vi godt se, at vi er på rette vej. Efter det sidste stykke op, som er temmelig stejlt og "trækker nogle tænder ud" undervejs, kommer vi op til Mortola Superiore.

Lige inden vi kommer ind i byen kan vi se noget der måske ligner en kat, men som viser sig at være en vildsvineunge og jeg tror faktisk der var to, ved nærmere eftertanke. Man da vi nærmer os, tager de halen mellem benene og stikker af. Heldigvis for os, henter de ikke deres mor og far...!

Vel oppe på Mortola Superiores torv er vi så formastelige, at vi plukker en appelsin/klementin fra et af træerne ved kirkepladsen, men den skal altså bare prøvesmages. Den er bitter og sød på samme tid.

Jeg skal selvfølgelig også lige have et billede af den lille kirke, med det resultat, at en hund af ubestemmelig race og oprindelse, kommer farende og fører sig frem på den mest ubehøvede måde, som om den vil sige, at "her har du ikke noget at gøre, forsvind".

Jeg véd ikke om den er ansat som en anden Herrens tjener til at passe på kirken, men den har dog det hele i munden og er ikke ret stor, så da jeg vender front mod den og gør mine til at gå hen imod den, er den lige pludselig ikke så modig mere. Hjemturen klarer vi til gengæld uden at gå forkert....

Nu er det torsdag og Menton skal have et besøg her i formiddag. Vi går rundt i de gamle gader i nogle timer og nyder stemningen og så slutter vi af med at handle lidt frugt og grønt i den gamle, flotte markedshal.

Igen bliver eftermiddagen brugt ved stranden i Menton - ren afslapning.

Fredag - sidste dag i Grimaldi Superiore, inden turen går videre til Lazise ved Gardasøen.

For første gang mens vi har været her, er vejret overskyet og på et tidspunkt inden vi får spist morgenmad, drypper det så sandelig også lidt fra de mørke skyer. Det bliver dog kun til truslen om regn og planen om at tage til marked i Ventimiglia bliver ført ud i livet.

Vi er faktisk temmelig tidligt i Ventimiglia, omkring 08:45, så vi har ikke problemer med at finde en parkeringsplads, hvilket der ellers skrives og tales meget om. Det samme gøres der om, hvor stort og flot markedet er i Ventimiglia, men når man så har set markedet i Vaison-la-Romaine i Provence, Frankrig, ja så virker det temmelig skuffende.

Så er det blevet afrejsedag og vi skal videre til Gardasøen, nærmere betegnet Lazise, hvor vi skal mødes med vores datter, svigersøn og børnebørn, samt den italienske del af familien, som allerede har været der en uge.

Inden vi forlader Grimaldi Superiore, skal vi lige en tur op til Mortola Superiore for at se, om der var noget af byen vi ikke fik set, da vi gik derop ad "the donkey trail". Det viser sig, at vi stort set har set hele "byen" da vi var deroppe første gang, så vi er ikke gået glip af noget.

Nu kan vi med ro i sindet køre videre til Lazise.

Vi har en ganske begivenhedsløs tur til Gardasøen, men kun til vi skal køre fra motorvejen. Jeg tror ikke jeg overdriver, når jeg siger, at der er ca. 1 kilometer kø til afkørslen ved Peschiera.

Det tager os tre kvarter at komme gennem køen og frem til betalingsanlægget, så først derefter kan der komme lidt "luft under vingerne" igen.

Ikke længe efter kører vi ind på campingpladsen Piani di Clodia, hvor vi skal tilbringe den sidste uge af vores ferie og her bliver vi modtaget med åbne arme af resten af familien.

Næste dag er hviledag, som vi tilbringer med at dase i solen og blive afkølet i nogle af de mange swimmingpools.

Det er blevet mandag og vi vil gøre et forsøg på at komme op på Monte Baldo. Det er et ca. 1760 meter højt bjerg, som ligger ved byen Malcesine, oppe ved den nordlige ende af Gardasøen.

Turen op til Malcesine er i øvrigt flot, vi kører langs søen og har den ene flotte udsigt efter den anden, ud over søen.

Sidst vi var på de her kanter var i 2014. Dengang var køen til svævebanen lang som et ondt år og da der endelig blev luft i køen, var bjerget blevet indhyllet i skyer, så man ikke kunne se toppen - og dermed heller ikke nyde udsigten derfra. Det var selvfølgelig meget skuffende, så det blev "kun" til en frokost i selve byen Malcesine dengang.

Nu vil vi gøre et nyt forsøg og denne gang er vejret heldigvis med os. Til trods for at vi er mødt tidligt op til svævebanen, er der allerede en pæn kø. Inden længe er vi dog kommet gennem køen og befinder os i den første gondol på vej op mod toppen.

Ca. halvvejs oppe skal vi over i en anden gondol - man kan tilsyneladende ikke lave én hel, lang svævebane op til toppen. Der er plads til mellem 45 og 80 personer i gondolerne, så de er ikke helt små, kan jeg hilse at sige.

Det tager ikke mange minutter at nå toppen og da vi træder ud af gondolen, kan vi godt mærke, at vi er kommet op i højderne. Vi forlod jorden i ca. 30°C og kommer ud i ca. 17°C.

Udsigten er formidabel, men den bliver desværre ødelagt noget af det disede vejr. Til gengæld er der en dejlig natur heroppe og Monte Baldo bliver da også kaldt "Europas have" på grund af det rige planteliv og dyreliv der er på bjerget.

Vi tilbringer nogle dejlige timer på toppen, får lidt frokost og nyder en øl, samtidig med at vi bliver underholdt af en herlig gammel spillemand med harmonika. Herefter går turen atter ned i varmen, som nu har nået ca. 40°C. Vi skynder os tilbage til campingpladsen, så hurtigt som vi nu kan på grund af den voldsomme trafik, så vi kan få os en afsvalede dukkert i swimmingpoolen.

Vi vågner til torden og regn, men vejret er varmt på en ny, frisk måde. Luften er blevet rensset for det lumre, så det nu mere virker som en rigtig god dansk sommerdag, meget mere behageligt.

Vi beslutter, at vi vil en tur til Limone i dag. Byen ligger i den nordlige ende af Gardasøen, men på vest siden og skulle være en rigtig skøn - og smukt beliggende - by.

Vi kører syd og vest om søen og oplever en rigtig flot tur, som dog lider lidt under den megen trafik der er på grund af turister.

Desværre viser det sig, at da vi kommer til Limone, er det håbløst at finde en parkeringsplads, så vi kan komme ned til byen og gå en tur. Det er ulempen ved at være her i højsæsonen, man kan simpelthen ikke komme til for turister.

Vi får et enkelt kik ned på byen, som ligger smukt ved kanten af søen og ærgrer os voldsomt over, at vi ikke kan komme derned. Men måske en anden gang, hvem véd hvad fremtiden bringer...?

Vi fortsætter vores tur søen rundt og da vi kommer til Malcesine, kan vi konstatere, at skyerne hænger lavt over Monte Baldo. Hvor var vi heldige, at det var i går vi besøgte bjerget og ikke i dag.

Til gengæld benytter vi lejligheden til, nu vi er i Malcesine, at få os en let frokost og sidde at nyde menneskemyldret på det hyggelige torv, hvor vi spiser.

Omkring klokken 16:00 er vi tilbage på campingpladsen. Da Grethe og Helle gerne vil i operaen i Verona at se Aida, går Helle op i receptionen for at prøve at få dem til at skaffe billetter. Efter en del skriveri frem og tilbage, lykkes det endelig at få bestilt to billetter til Aida, til på torsdag. Så er aftalen, at Nino vil køre dem ind til Verona og hente dem igen.

Onsdag og torsdag tilbringes med at slappe af ved poolen, en spadseretur langs søen ind til Lazise og ellers bare dase.

Torsdag aften er det så, at Grethe og Helle skal i operaen. Nino og undertegnede kører dem ind til Verona ved 20-tiden og aftalen er, at de ringer, når de godt vil hentes igen, afhængig af, hvornår stykket er færdigt. Turen til Verona tager kun godt 35 minutter, så det er ikke det store problem.

Da klokken er omkring 22:45 bliver der ringet til Nino, at nu vil de godt hentes. Det viser sig, at det er blevet regnvejr - ikke særlig voldsomt - men nok til at man afbryder forestillingen, fordi musikerne og deres dyre instrumenter kan risikere at blive våde. Man undskylder meget og siger, at man vil genoptage forestillingen, når regnen ophører.

Forestillingen, som i forvejen først ville slutte planmæssigt omkring klokken 01:00 kan således risikere at trække ud til både klokken 02:00, 03:00 eller 04:00 for den sags skyld, alt efter hvordan vejret arter sig.

Man kan sågar også risikere, at forestillingen bliver helt aflyst og det er jo ikke specielt morsomt, hvis man har siddet til klokken 03:00 om natten - og så bliver det hele aflyst alligevel.

Altså bliver Grethe og Helle hentet af os og omkring midnat er vi tilbage i Lazise, men de har til trods for den ikke afsluttede forestilling, under alle omstændigheder haft en fantastisk oplevelse, som de sent glemmer.

Nu er det sidste dag inden hjemturen. Dagen bruges til nogle sidste indkøb, som skal med hjem og bilen tankes og gøres klar til hjemturen. Om aftenen tager vi alle ind til Peschiera og spiser på 'Ristorante Cristina e Franco'. Efter en rigtig dejlig og lækker middag, siger vi farvel til en del af familien, som starter hjemturen allerede i aften. Så følger vi andre efter i morgen tidlig.

Så er det blevet "store hjemrejsedag".

Klokken er 06:00 og vi er alle klar til at starte på hjemturen, som er på ca. 1400 kilometer. Det er meningen, at vi vil "køre igennem" og regner med at være hjemme omkring midnatstid lørdag aften.

Selve turen hjem, skal der ikke skrives så meget om. Alt går planmæssigt og da klokken er 23:45 kører vi gennem byporten til Næstved, efter at have kørt 1461 kilometer.

Jens Rostgaard Gjerløv.
August 2016.